

การทิ้งระเบิดสถานทูตอังกฤษในกรุงโรม ปี 1946:

การกระทำอันกล้าหาญของความรุนแรงทางการเมือง

เมื่อวันที่ 31 ตุลาคม 1946 การระเบิดครั้งใหญ่ได้สิ้นสุดบนสถานทูตอังกฤษที่ปอร์ตา เปีย ในกรุงโรม ซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญในการรณรงค์ใช้ความรุนแรงทางการเมืองที่ดำเนินการโดยกลุ่มอิรักุน ซไว เลอุมิ กลุ่มกองกำลังกึ่งทหารโซออนิสต์ที่มีแนวคิดแก้ไขปรับปรุง การโจมตีด้วยการก่อการร้ายครั้งนี้ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่อิรักุนดำเนินการต่อบุคลากรอังกฤษบนแผ่นดินยุโรป ได้เน้นย้ำถึงความมุ่งมั่นของกลุ่มในการท้าทายนโยบายของอังกฤษที่จำกัดการอพยพของชาวยิวไปยังปาเลสไตน์ภายใต้อาณัติ การทิ้งระเบิดทำให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บ 2 คน สร้างความเสียหายที่ไม่สามารถซ่อมแซมได้ให้กับปีกที่พิกอาศัยของสถานทูต และส่งคลื่นกระแทกไปทั่วชุมชนนานาชาติ โดยเน้นให้เห็นถึงขอบเขตระดับโลกของการต่อสู้ของชาวยิวในปาเลสไตน์

ภูมิหลัง: อิรักุนและการต่อสู้เพื่อปาเลสไตน์

อิรักุน ซึ่งนำโดยเมนาเคม เบกิน เป็นองค์กรที่มีแนวคิดต่อสู้เพื่อจัดตั้งรัฐยิวในปาเลสไตน์ ก่อตั้งขึ้นในช่วงทศวรรษ 1930 โดยแยกตัวออกจากกลุ่มฮากานาที่มีความเป็นสายกลางมากกว่า และสนับสนุนการต่อต้านด้วยอาวุธต่อการปกครองของอังกฤษ เอกสารไวต์เปเปอร์ของอังกฤษในปี 1939 ซึ่งจำกัดการอพยพของชาวยิวไปยังปาเลสไตน์อย่างเข้มงวด เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญสำหรับอิรักุน โดยเฉพาะเมื่อมีข่าวเกี่ยวกับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่เน้นย้ำถึงความจำเป็นเร่งด่วนสำหรับบ้านเกิดของชาวยิว ตั้งแต่ปี 1944 ภายใต้การนำของเบกิน อิรักุนได้เริ่มรณรงค์ใช้ความรุนแรงอีกครั้ง โดยมุ่งเป้าไปที่สถานที่ของอังกฤษเพื่อบังคับให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนโยบาย

สถานทูตอังกฤษในกรุงโรมถูกเลือกเป็นเป้าหมายเพราะอิรักุนเชื่อว่าเป็นศูนย์กลางของ “การวางแผนต่อต้านยิว” ซึ่งขัดขวางการอพยพของชาวยิวอย่างผิดกฎหมาย (อาเลียห์ เบต) ไปยังปาเลสไตน์ ในขณะนั้น ชาวยิวผู้ลี้ภัยนับพันคน ซึ่งส่วนใหญ่รอดชีวิตจากฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ถูกจัดให้อยู่ในค่ายผู้พลัดถิ่นทั่วยุโรป รวมถึงในอิตาลี ซึ่งอิรักุนพบพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการคัดเลือกสมาชิก

การโจมตี: การวางแผนและการดำเนินการ

การทิ้งระเบิดได้รับการวางแผนอย่างรอบคอบโดยนักปฏิบัติการของอิรักุน ซึ่งสร้างเครือข่ายในอิตาลีโดยได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มต่อต้านฟาสซิสต์ท้องถิ่นและสมาชิกของขบวนการเยาวชนเบตาร์ ซึ่งเป็นองค์กรโซออนิสต์ที่มีแนวคิดแก้ไขปรับปรุง ในเดือนมีนาคม 1946 สมาชิกของอิรักุน รวมถึงผู้ลี้ภัยเช่น ดอฟ กูร์วิกซ์ และติบอร์ซีโอ เดเทเล ได้จัดตั้งสำนักงานปลอมตัวที่ถนนเวีย ซิซีเลียในกรุงโรม ใกล้กับสำนักงานข่าวกรองของฝ่ายสัมพันธมิตรเพื่อประสานงานการปฏิบัติการ นอกจากนี้ยังมีการจัดตั้งโรงเรียนฝึกคอมมานโดสองแห่งในเมืองทริกาเซและลาติสโปลี เพื่อเตรียมนักปฏิบัติการสำหรับภารกิจทำลายล้าง

ในคืนวันที่ 31 ตุลาคม 1946 นักปฏิบัติการของอิรักุนแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งวางดวลสัญลักษณ์สวัสดิกะขนาดใหญ่บนกำแพงสถานกงสุลอังกฤษ ซึ่งเป็นการกระทำที่ยั่วยุเพื่อเปรียบเทียบ政策ของอังกฤษกับการกดขี่

ของนาซี กลุ่มที่สองวางกระเป๋าดำเดินทางสองใบที่มีน้ำหนัก 40 กิโลกรัม ติดตั้งด้วยตัวจับเวลา ไว้ที่บันไดทางเข้าหลักของสถานทูตบนถนนวียา XX เซนต์เตเมเบร คนขับรถสังเกตเห็นกระเป๋าดำเดินทางที่น่าสงสัยและเข้าไปในอาคารเพื่อรายงาน แต่ระเบิดระเบิดก่อนที่จะมีการดำเนินการใด ๆ ทำให้เกิดความเสียหายอย่างมาก ส่วนที่พังกว้างขวางของสถานทูตถูกทำลายจนไม่สามารถซ่อมแซมได้ แต่โชคดีที่มีเพียงสองคนที่ได้รับบาดเจ็บ เอกอัครราชทูตโนเอล ชาร์ลส ซึ่งเป็นเป้าหมายหลัก อยู่ในช่วงลาพักร้อน ทำให้รอดพ้นจากการโจมตี

ผลที่ตามมา: การสืบสวนและการจับกุม

การโจมตีถูกระบุอย่างรวดเร็วว่าเป็นฝีมือของนักรบต่างชาติจากปาเลสไตน์ภายใต้อาณัติ ภายใต้แรงกดดันจากรัฐบาลอังกฤษ ตำรวจอิตาลี คาราบินีเยรี และกองกำลังสัมพันธมิตรได้เริ่มปฏิบัติการกวาดล้าง โดยมุ่งเป้าไปที่สมาชิกของเบตาร์และผู้ลี้ภัยยิวที่สงสัยว่ามีความสัมพันธ์กับอียิปต์ ผู้ต้องสงสัยสามคนถูกจับกุมไม่นานหลังจากการทิ้งระเบิด ตามด้วยอีกสองคนในวันที่ 4 พฤศจิกายน ในเดือนธันวาคม มีความคืบหน้าครั้งสำคัญเมื่อมีการค้นพบโรงเรียนฝึกทำลายล้างของอียิปต์ในกรุงโรม โดยเจ้าหน้าที่ยึดปืนพก กระสุน ระเบิดมือ และวัสดุฝึกอบรม ผู้ที่ถูกจับกุมรวมถึง ดอฟ กูร์วิทซ์, ทิบูร์ซิโอ เดเทล, ไมเคิล บราวน์, เดวิด ไวเทน และนักปฏิบัติการคนสำคัญชื่อทาวิน

ผู้ถูกจับกุมที่โดดเด่นคนหนึ่งคือ อิสราเอล (เชอีฟ) เอปสแตน เพื่อนสมัยเด็กของเมนาเคม เบกิน ซึ่งพยายามหลบหนีจากการควบคุมตัวเมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 1946 แต่ถูกยิงเสียชีวิตระหว่างการพยายาม อังกฤษร้องขอให้ส่งตัวผู้ต้องสงสัยไปยังค่ายกักกันในเอริเทรีย แต่ไม่ใช่ทุกคนที่ถูกส่งตัวไป ภายในเดือนธันวาคม 1946 ผู้ถูกจับกุมห้าคนจากแปดคนได้รับการปล่อยตัว โดยสันนิบาตอเมริกันเพื่อปาเลสไตน์เสริมแสดงความหวังถึงการปล่อยตัวนักโทษที่เหลือ

ทางการอิตาลี ซึ่งในตอนแรกสับสน ได้สำรวจกฎหมายทางเลือกด้วย หนังสือพิมพ์อิตาลีบางฉบับคาดเดาเกี่ยวกับ “ผู้ก่อการร้ายไซออนิสต์” ซึ่งเป็นข้อกล่าวหาที่ถูกปฏิเสธอย่างหนักแน่นโดย ดร. อุมแบร์โต นาคอน จากหน่วยงานยิวในอิตาลี ซึ่งแย้งว่าชาวยิวไม่มีแรงจูงใจในการกระทำเช่นนี้ และอังกฤษมีศัตรูทั่วโลกมากมาย บันทึกเอกสารจากปี 1948 ต่อมาได้เปิดเผยถึงความสงสัยเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี แม้ว่าจะไม่มีหลักฐานที่ชัดเจนสนับสนุนทฤษฎีนี้

ผลกระทบและมรดก

การทิ้งระเบิดมีผลกระทบที่กว้างขวาง มันยืนยันถึงความกลัวที่เดวิด เพทรี จาก MI5 แสดงออกในเดือนพฤษภาคม 1946 เกี่ยวกับการขยายตัวของกองการร้ายของยิวออกไปนอกปาเลสไตน์ การโจมตีนี้ทำให้อังกฤษเสียหน้า และผลักดันให้อิตาลีบังคับใช้การควบคุมการอพยพที่เข้มงวดยิ่งขึ้นและกำหนดเส้นตายการลงทะเบียนสำหรับผู้ลี้ภัยภายในวันที่ 31 มีนาคม 1947 การปฏิบัติการของอียิปต์ในอิตาลีถูกรบกว บังคับให้พวกเขาย้ายไปยังเมืองหลวงอื่น ๆ ในยุโรป ซึ่งพวกเขายังคงโจมตีต่อไป เช่น การทิ้งระเบิดที่โรงแรมซัคเกอร์ในเวียนนา ซึ่งเป็นสำนักงานใหญ่ทหารของอังกฤษ

การทิ้งระเบิดยังทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างอังกฤษและอิตาลีตึงเครียด และจุดประกายความรู้สึกต่อต้านยิวในสหราชอาณาจักร ขณะที่ความคิดเห็นของประชาชนต่อลู่กับความกลัวของการโจมตี ผู้นำของหน่วยงานยิวประณามการทิ้งระเบิด โดยแยกตัวออกจากกลยุทธ์ของอียิปต์ แต่เหตุการณ์นี้เน้นย้ำถึงลักษณะที่แตกแยกของขบวนการต่อต้านยิว นักประวัติศาสตร์ชาวอิตาลี ฟุริโอ เบียจินี แย้งในภายหลังว่าการกระทำที่กล้าหาญของอียิปต์ ร่วมกับเลอีและฮาซานาห์ มีส่วนช่วยในการถอนตัวของอังกฤษจากปาเลสไตน์ในปี 1948 ซึ่งเป็นการเติมเต็มความพยายามทางการทูตของหน่วยงานยิว

รอยแผลทางกายภาพจากการโจมตียังคงอยู่ อาคารสถานทูต ซึ่งอังกฤษซื้อในศตวรรษที่ 19 ถูกทำลายอย่างรุนแรงจนต้องถูกแทนที่ด้วยโครงสร้างใหม่ที่ออกแบบโดยเซอร์ บาสิล สเปนซ์ และเปิดในปี 1971 รัฐบาลอิตาลีจัดหาที่พักชั่วคราวให้กับพนักงานสถานทูตที่ที่พักเดิมของเจ้าหญิงรัสเซีย ซิโนดา โวลคอนสกายา ในซาน จิโอวานนี ซึ่งอังกฤษซื้ออย่างเป็นทางการในปี 1951

สรุป

การทิ้งระเบิดสถานทูตอังกฤษในกรุงโรมในปี 1946 เป็นช่วงเวลาสำคัญในแคมเปญของอิตาลีต่อต้านนโยบายอาณานิคมของอังกฤษ มันแสดงให้เห็นถึงความสามารถของกลุ่มในการฉายพลังเกินกว่าปาเลสไตน์ โดยใช้ประโยชน์จากความโกลาหลของยุโรปหลังสงครามเพื่อผลักดันเป้าหมายของตน แม้ว่าการโจมตีจะประสบความสำเร็จในทันทีอย่างจำกัด แต่ก็ขยายเป้าหมายของไซออนิสต์บนเวทีโลก และมีส่วนช่วยในแรงกดดันที่นำไปสู่การก่อตั้งอิสราเอลในปี 1948 อย่างไรก็ตาม มันยังเน้นย้ำถึงความซับซ้อนทางศีลธรรมและกลยุทธ์ของความรุนแรงทางการเมือง ทั้งมรดกที่เป็นที่ถกเถียงซึ่งยังคงจุดประกายการถกเถียงในหมู่นักประวัติศาสตร์และผู้กำหนดนโยบาย